

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת תזריע - מצורע, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:43	Minneapolis, MN - 8:02
Brooklyn, NY - 7:35	Miami, FL - 7:34
Chicago, IL - 7:30	Monsey, NY - 7:36
Houston, Texas - 7:41	Montreal, Quebec - 7:44
Johannesburg, S. Africa - 5:18	Passaic, NJ - 7:36
Lakewood/Deal, NJ - 7:35	Toronto, Ontario - 8:03
London, UK - 8:10	Yerushalayim - 6:44
Los Angeles, CA - 7:19	Zurich, Switzerland - 8:20

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

וביום השמיני ימול בשר ערלתו

ע' קדושין כ"ט אמרו חיוב האב למול דכתיב וימל אברהם, (וע"ש פנ"י דיוק הגמ' מדכתיב את יצחק "בנו"), ובירושלמי אמרו דכתיב כאן וביום השמיני ימול. וכתב דבר אברהם ח"ב א' דבעי קרא דאברהם להוכיח דמצוה על האב, וקרא וביום השמיני ימול לרבות אחר יום ח' מיתור וי"ו של וביום. ובספיהמ"צ רט"ו כתב כגמ' וימל אברהם, ובכס"מ הל' מילה הביא בשמו דכתיב וביום השמיני, וכו"כ באמת בספיהמ"צ במנין הקצר, ואולי א"ש לפי דבר אברהם.

וע"ש עוד בגמ' לא אם מל אביו חייבים ב"ד דכתיב המול לכם. וע' שו"ת ח"ס חו"מ קע"ז דס"ל דב"ד לאו דוקא וחייב לכם על כל יחיד בישראל, אלא ב"ד עושים עבור כל ישראל. וע"ש "לשון ב"ד שהזכירו בכל מקום (לענין כפייה) לינא בעלמא הוא ואורחא דמילתא שיש כח בידם כמו קטן אוכל נבילות ב"ד מצווין להפרישו וכמו במילה ב"ד מצווין למולו וכ' דדבר זה מוטל על כל ישראל וב"ד שליחותיהו דכל ישראל עבדי שנתמנו שלוחא דישראל". אבל בשו"ת רע"א סי' מ"ב נקט בפשיטות דבעי ב"ד דוקא, וסנדק מברך מדין שליח ב"ד.

וע' פהמ"ש שבת פי"ט לענין ציצין שכתב כל מי שיראה ערל חייב למולו. וע' שד"ח קונ' המציצה דף ס"ג ד"ה אך כך, מכתב הצ"פ, שהעיר דמבואר כדברי הח"ס. וע"ש עוד דעת הרמב"ם.

וידוע מה שכתב המקנה שם דאשה אף דפטורה מדין אב אבל חייבת מדין ב"ד והוא כדברי ח"ס הנ"ל. אכן העירו מפהמ"ש הנ"ל שכתב שחייבים כאילו הוא בנו, ומשמע חיוב רק על אנשים ולא כמקנה.

וע' טל חיים י' ראייה למקנה מדברי ר"ח יומא פ"ח שכתב בצפורה שנתעצלה אמו.

וע' דברי מלכיאל ח"ד פ"ו שבעירו אם אין האב אז הוא מברך אף שאינו סנדק כי אם אין אב עיקר המצוה על הב"ד. וע' פנ"י אברהם חייב מדין ב"ד כי הוא זקן ויושב בישיבה, וקצת משמע דאינו חייב מדין כל ישראל, דהרי הוא היה כל ישראל באותו שעה.

ואגב, ידוע מעשה הרב אברמסקי זצ"ל שלא סידר קדושין למי שלא מל, וצלצל הרב הראשי דאנגליה מה המקור, ואמר רמב"ם מפורש, ואמר שכתב ריש הל' מילה כי כופין על המילה. ויש לעיין אם זה מדין כופין בכל התורה, או דוקא כאן שחייב ב"ד למול.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו
ברצון במייל bishvileihalacha@themir.org

צ'ק של הרמ"א

מרן רה"י הגאון הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה היה נוהג להגיע לכל ברית שכיבדו אותו להיות סנדק, גם אם הדבר היה כרוך בטרחה מרובה. בימי זקנותו הגיע הדבר לידי כך, שכמעט בכל יום היה הולך להשתתף בברית למרות הקושי הגדול שהיה כרוך בכך.

מפורסם מעשה, כי פעם הציע מרן רה"י את ספקו לפני מרן הגרי"ז זצלה"ה: הרמ"א (שו"ע י"ד רסה,יא) מביא בשם מהרי"ל שסנדק הרי הוא כמקטיר קטורת וכשם שבקטורת היו אומרים "חדשים לקטורת" ולא היה כהן מקטיר פעמיים, כך גם בסנדקאות נוהגים שלא לכבד אדם אחד בשני ילדים, ומכאן שסנדק מעשיר כקטורת. א"כ כראש ישיבה הנושא על כתפיו את עול החזקת הישיבה מוטל עליו להתאמץ ולקבל סנדקאות בכל ברית, אך מאידך כתב הגר"א (הגהות שו"ע שם ס"ק מו) "ולעולם לא ראינו סנדק שמתעשר" וא"כ כיוון שאין לצפות לעשירות מסנדקאות יכול הוא להשתמש מטרחה מרובה זו.

השיב מרן הגרי"ז זצ"ל לרה"י: "גם צ'ק של הרמ"א צ'ק טוב הוא".

אך לפני מספר שנים, לאחר שפרסמנו את הסיפור הנ"ל, קיבלנו עדות נאמנה מאחד הרבנים שליט"א, נכד מרן רה"י הגר"א פינקל זצ"ל, ששמע את המעשה מפי המוהל המפורסם הרה"ח ר' יוסף וייסברג ז"ל ומאדם נוסף שאביו היה נוכח בעת המעשה, וכך היו הדברים:

מרן רה"י הגאון רבי אליעזר יהודה זצ"ל התכבד להיות סנדק לנכד מרן הגרי"ז זצ"ל בן לגאון רבי יוסף דב זצ"ל. בדרך לקבלת הסנדקאות אמר מרן רה"י למרן הגרי"ז שסנדקאות זו היא 'דבר בעתו' משום שהמצב הכלכלי בישיבה קשה מאוד וסנדקאות היא סגולה לעשירות, כדברי הרמ"א בשו"ע (י"ד רסה,יא).

אמר לו הגרי"ז: והלא הגר"א (בהגהות שם) אומר שלעולם לא ראינו סנדק שמתעשר וא"כ אין לחוש לכך.

נענה רה"י ואמר: "בשבילי גם צ'ק של הרמ"א הוא צ'ק טוב".

אדם כי יהיה בעור צפרו שאת או ספחת או בהרת ונוי והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים (יג,ב-ד)

בגמ' (ערכין ח): איתא: אמר רב פפא צדקתן כהררי אל אלו נגעי אדם, משפטיך תהום רבה אלו נגעי בתים. ופירש"י: אלו נגעי אדם – שנבררין לשבוע הבא אם לטהר אם ליחלט וצדקה גדולה היא זו. ונגעי בתים יש בהם הסגר לשלושה שבועות, ע"ש.

וצ"ב: וכי צדקה היא זו שבנגעי אדם יש הסגר רק לשבוע אחד, והרי לאחר שבוע יתכן שנחלט למצורע טמא והיה עדיף לו לכאורה להישאר מוסגר אפי' שלושה שבועות, כבנגעי בתים, כדי שיוכל בזמן זה ליטהר ולא להיות מצורע כלל? ומדוע ההסגר לשבוע שלישי בנגעי בתים נקרא 'משפטיך תהום רבה' והרי לכאורה חסד הוא זה שיתכן לסוף זמן זה שיטהרנו הכהן, והיה צ"ל איפכא?

למדנו מכאן שנוח היה לאדם שיוחלט ביתו לטומאה לאחר שבוע, ואפי' שע"ז צריך לתיצת הבית וכל דיני נגעי בתים, ובלבד שלא יעברו עליו ימים נוספים של ספקות. "התרת הספק" בנגעי אדם לאחר שבוע אחד, ואפי' שנחלט לטומאה ויוצא מחוץ למחנה וחשוב כמת, היא צדקה וחסד לעומת נגעי בתים בהם נשאר האדם בספק שבועיים נוספים.

וכשנתבונן בדבר נמצא שחסד עשה עמנו הקב"ה שנתן לנו "תורת חיים" המקפת את כל הליכותיו של האדם מקומו עד שכבו ובכל ספק שמתעורר לו מורה היא לו את דרכו ומוציאתו מן הספק. ע"ז היהודי ש"עבד" הוא לקונו בכל מעשיו, הרי הוא "בן חורין" אמיתי מפני שיוצא הוא מספקותיו. דבר זה לא קיים באומות אחרות בהן אין גדרים וסייגים המלווים את האדם בכל רגע ורגע מחייו.

מרן רה"י שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה

ההכנה למתן תורה

ואין זו רק תוספת מעלה אלא שזהו עיקר התפקיד של עמ"י כמו שכתוב בחז"ל (ויק"ר פרשת אמור) 'ר' אבא בר כהנא פתח קחו מוסרי ואל כסף אמר ר' אבא בר כהנא קחו מוסרה שלתורה ואל כסף. למה תשקלו כסף בלא לחם למה אתם שוקלים כסף לבני עשו, בלא לחם, על שלא שבעתם מלחמה של תורה, ויגיעכם בלא לשבעה למה אתם יגעים ואומות העולם שבעים, בלא לשבעה, על שלא שבעתם מיינה שלתורה, דכתיב לכו לחמו בלחמי ושתינו בין מסכתי'.

זו ההסתכלות הנכונה על התורה שהיא הלחם ויין שלנו, אין לנו קיום בלי התורה ורק עם התורה יש לנו מציאות.

ועיקר מה שנבראנו מתחילת היצירה הוא לתפקיד הזה כמו שאיתא במדרש רבה ויקרא כ"ה ג' "כי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל", ר' יהודה בר סימון פתח "אחרי ה' אלוקיכם תלכו" וכי אפשר לבשר ודם להלוך אחר הקב"ה וכו', אלא מתחילת ברייתו של עולם לא נתעסק הקב"ה אלא במטע תחילה, דכתיב "ויטע ה' אלוקים גן בעדן", אף אתם שנכנסים לארץ לא תתעסקו אלא במטע תחילה, הדא הוא דכתיב כי תבואו אל הארץ, ומהי נטיעה זו, ביארו שם חז"ל: "וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל", הדא הוא דכתיב "עץ חיים היא למחזיקים בה". מה כתוב כאן, שגם עמל התורה נקרא נטיעה, ונטיעה זו צריכים לנטוע כשבאים לארץ כמו נטיעת עץ מאכל. תלמידי חכמים הם נוטעים עץ חיים למחזיקים בה.

זהו התפקיד של עמ"י לקים את העולם ליטע את עצי החיים של כל המציאות, ומצאנו בחז"ל שתלמידי חכמים נקראים 'בנאים' שעוסקים בבניינו של עולם, אכן נראה שבדברי חז"ל כאן נוסף עוד דבר מיוחד שהבנין הוא דבר דומם, אבל יש עוד בחינה של ת"ח שנוטע דבר שצומח ומגדל פירות, וכמו שאומרים בברכה על התורה 'וחיי עולם נטע בתוכנו', זו המהות של תורה, וע"ז אומרים חז"ל "בני אם תקח אמרי ומצוותי תצפון איתך" אם יש לך זכות קח אמרי, אמר הקב"ה למשה אמור לישראל בני, עסקו בתורה ואין אתם מתייראים משום אומה.

זאת ועוד צריך לדעת שהתיקון שלנו נכלל בריבוי בעסק התורה וכמו שאמרו חז"ל 'רב הונא אמר אם נכשל אדם בעבירה חייב מיתה בידי שמים מה יעשה ויחיה אם היה למוד לקרות דף אחד קורא שני דפים ואם היה למוד לשנות פרק אחד ישנה שנים', הריבוי בעסק התורה היא ההגנה הכי גדולה שיכולה להיות לאדם.

מה העבודה שלנו למעשה לפני קבלת התורה?

אנחנו מצווים לספור את הימים לקראת מתן תורה, בר"ן שלהי פסחים כתב, וז"ל, ורוב המפרשים מסכימים דספירת העומר בזמן הזה אינה אלא מדרבנן בעלמא זכר למקדש, ובהגדה גם אמרו בשעה שאמר להם משה לישראל במצרים "תעבדו את האלוקים על ההר הזה" אמרו ישראל למשה רבינו, אימתי עבודה זו, אמר להם בסוף חמישים יום, והיו מונים כל אחד לעצמו את הימים מכאן קבעו חכמים להיות מונין את ספירת העומר בזמן הזה, מחשבים חמישים יום לשמחת התורה כמו שמנו ישראל באותו זמן, אבל הרמב"ם כתב בפרק ח' הל' תמידים ומוספים שמצוה זו של ספירת העומר מוטלת על כל איש ישראל בכל מקום ובכל זמן, ומשמע לי דסבירא ליה דבזמן הזה הספירה מדאורייתא, עכ"ל.

מה עניין מצוות הספירה, לשם מה סופרים הרי אין לנו היום קרבן העומר וא"כ מדוע צריך לספור.

כתב החינוך (מצוה ש"ו) משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שעיקרן של ישראל אינו אלא התורה ומפני התורה נבראו שמים וארץ כמש"כ "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי", והיא עיקר הסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו את התורה מסיני וכו', ומפני כך נצטוונו לספור ממחרת הפסח עד יום מתן תורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכבד וכו', ומבואר שתכלית הספירה היא שהאדם יראה את תשוקתו וגודל רצונו ליום מתן תורה.

נביא כמה דברים מחז"ל בגודל מעלת לימוד ויגיעת התורה:

כתוב במדרש רבה ויקרא על הפסוק 'והבאתם את עומר וגו' הדא הוא דכתיב "מה יתרון לאדם בכל עמלו", דהיינו שבכל עמל שאדם עמל בעוה"ז שזורע וקוצר אין בזה יתרון, רק המצוה שאדם מביא את עומר התנופה זהו היתרון מכל העמל, ר' ישמעאל בר נחמני אומר בקשו לגנוז ספר קהלת וכו', אמרו כך היה שלמה צריך לומר מה יתרון לאדם וגו' יכול אף בעמלו של תורה משמע, חזרו ואמרו אילו אמר בכל עמל ושתק היינו אומרים אף עמל של תורה, אבל אינו אומר אלא בכל עמלו של אדם בעמלו אינו מועיל אבל עמל של תורה מועיל, אמר ר' לוי כל מה שהבריות מגדלים בתורה ומצוות ומעשים טובים בעוה"ז דין שהקב"ה מזריח להם את השמש, מבואר שיש חילוק מהותי בין העמל של תורה לכל שאר דברי העולם שאף שאדם עמל בהם אין לו שום יתרון בעמל עצמו אלא רק אם בתוצאה השיג איזה דבר, אבל עמלה של תורה היא מעלה עצמית, כמו שנתקן לנו לומר בתפילת בית המדרש 'אנו עמלים והם עמלים, אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר', העמל שלהם אינו מביא להם שכר בעצם העמל אלא רק בתוצאה, אבל עמל התורה היא מעלה עצמית.

ת"ח שבבבל שמחבלים זה לזה בהלכה. "ויאמר אלי אלו שני בני היצהר העומדים וגו' ושנים זיתים עליה" "יצהר" - אמר ר' יצחק אלו ת"ח שבא"י שנוחים ומשמנים זה לזה בהלכה כשמזן זית, "ושנים זיתים עליה" - אלו ת"ח שבבבל שמרוזין זה לזה בהלכה. נאמר כאן שת"ח צריכים להיות אחד לשני מנעימים ונוחים ומשמנים זה לזה.

כתוב בילקוט תרס"ה 'וכי ימוך אחיך והחזקת בו' הדא הוא דכתיב "אשרי משכיל אל דל" אמר ר' יונה אשרי נותן לא נאמר אלא אשרי משכיל שצריך להשכיל ולהבין מה העני צריך, וע"ז נאמר "רש ואיש תככים נפגשו מאיר עיני שניהם ה'", וכתב "עשיר ורש נפגשו עושה כולם ה'", פ"י איש רש עני בתורה אומר לאיש תככים, אדם שלמד סדר אחד או שני סדרים, השניני פרק אחד, ולמד איתו והשנהו, "מאיר שניהם ה'" וקנו עוה"ז ועוה"ב, אבל עשיר בתורה ורש בתורה נפגשו ואמר עני לעשיר השניני, ואמר אתה אוהו במאימתי בברכות ואני אוהו בעוקצין לך לדכוותך לאדם ברמה שלך ולא השנהו, "עושה כולם ה'" מי שעשה לזה חכם יכול לעשות לזה טיפש ואת הטיפש יעשה חכם'.

הקב"ה יזכה אותנו להתכונן למתן תורה עם הקבלה הנכונה, שנקבל עלינו להספיק ידיעות בש"ס, ושתורתינו תהיה קבע ומלאכתינו עראי, ושלמד להעריך ולכבד ולהתייעץ עם זולתינו, וכן להשכיל לעזור לחברינו, ועי"ז נזכה ל"אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'", וכמו שאמרו חז"ל שבתהילים ישנם עשרים ושנים "אשרי", ורק כאן נאמר שכרו "שביום רעה ימלטהו ה'", דהיינו מדין גיהנום.

תלמידי, ידידי אהובי, אלו דרכי ישיבתנו הק' בזה התחנכנו, ובזה נחנך את הדורות הבאים בע"ה, ברכתי שיהיה לכולם חג שמח, ושנזכה לשמוע ללמוד וללמד ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, ושנזכה לגאולה קרובה במהרה בימינו אמן.

לפני מתן תורה נאמר בפ' יתרו "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים וכו'". וביאר רש"י "ועתה", אם עתה תקבלו עליכם יערב לכם מכאן ואילך, שכל התחלות קשות, ולכן מיד עם ישראל קבל על עצמו נעשה ונשמע, מכאן רואים שהכל תלוי בקבלה, שאם האדם מקבל על עצמו אז ההתחלה יותר קלה.

מקור הדברים הוא מחז"ל כמו שכתבו בילקוט על הפסוק מישעיהו "הן אתם מאין, ופעלכם מאפע, תועבה יבחר בכם" הן - אחת, אתם - יחידים, מאין - מכל הגוים שהם כאין כנגדו, "ופעלכם מאפע" - אמר ר' לוי כל פעולות טובות שעתיד הקב"ה לעשות לישראל אינו אלא בשביל פעיה אחת שפעו לפניו בהר סיני ואמרו "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע".

ובשכר שאמרו נעשה ונשמע, הגם שאמרו זאת לפני חטא העגל, מעלת הקבלה עמדה להם שהקב"ה בחר את השור לקרבן, כמו שנאמר "תועבה יבחר בכם" כקרבן.

ומבואר כאן גודל מעלת הקבלה שאם אדם מקבל על עצמו יש לו מיד סיעתא דשמיא לעמוד בקבלה שקיבל על עצמו.

אבל יש לזה הקדמה אחת יסודית שכבר היה במתן תורה של "ויחן שם ישראל כנגד ההר" ואמרו חז"ל 'כאיש אחד בלב אחד', בימים אלה אנחנו מתאבלים גם על פטירת תלמידי ר' עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה, מה התביעה עליהם אנחנו לא יודעים בדיוק, אבל אנחנו יודעים מה כן צריך להיות, על נדב ואביהוא נאמר שנענשו על שלא שאלו עצה זה מזה פי' שלא העריכו כדי להתייעץ האחד עם חברו.

כתוב בגמ' בסנהדרין עה"פ בזכריה "ואקח את שני המקלות לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי חובלים" "נעם" - אלו ת"ח שבא"י שמנעימים זה לזה בהלכה, "חובלים" - אלו

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM

ANNUAL CELEBRATION DINNER

צָרִיךְ שְׁנֵיתָן תּוֹרָה

SUN DAY

MAY 18²⁰
25

כ אייר
תשפ"ה

BELL WORKS | | | | | HOLMDEL NJ

RESERVE YOUR SEAT & AD TODAY

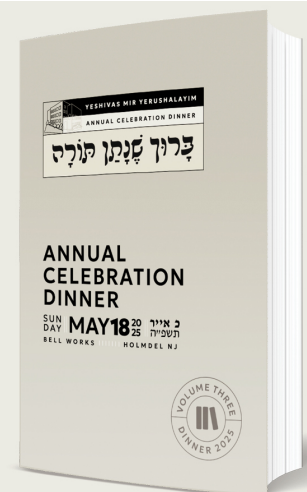
JOURNAL AD DEADLINE FRIDAY MAY 09

P: 718.972.0500

F: 718.851.1999

E: dinner@themir.org

W: themir.org/dinner

DINNER SPONSOR
MERIDIAN CAPITAL GROUP LLC

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

A Prerequisite to Kabbalas HaTorah

Harav Hagaon Ahron David Shlita

The Gemara (Yevamos 62) tells us that the talmidim of R' Akiva passed away during this period between Pesach and Shavuos because they were not noheg kavod zeh lazeh. Why did they pass away specifically at this time? The sefarim explain that this is the time when we are supposed to prepare to be mekabel the Torah, which is given every year on Shavuos with a new light – and honoring one another is a very significant part of being mekabel the Torah.

The Ramban writes, in his famous Iggeres Haramban, that anavah involves seeing everyone else as greater than you: וְכָל אָדָם יְהִיָּה גָדוֹל מִמֶּךָ בְּעֵינֶיךָ. Part of Torah is to know that everyone has a maalah over you, and you need to look at each person's maalah.

The Rosh writes in Orchos Chaim that human nature is to look at people's flaws. We tend to focus on people's chesronos and see them as not so great. But we have to overcome that tendency and see their maalos; we have to be noheg kavod zeh lazeh.

R' Akiva's talmidim were great Tannaim, and their failure to honor one another was very subtle. R' Aharon Kotler, in Mishnas Rav Aharon, notes that the Torah is acquired through 48 kinyanim, many of which – surprisingly – are in the area of bein adam lachaveiro, and related to how to treat others and honor them. What do those kinyanim have to do with learning Torah? What connection is there between how you treat other people and learning Gemara, Rashi, and Tosafos?

R' Aharon explains that if you want to learn Torah, it has to be b'taharah; you can't approach Torah learning the way you would study an academic subject. Torah is Hashem's wisdom, and to understand it you need to be tahor, which means honoring everyone else, such as by listening to them and hearing another person's vort. R' Aharon adds that if a person is lacking some of the 48 kinyanei Torah, his Torah is not worthy.

Why did the talmidim of R' Akiva deserve to die for failing to honor one another? That is not an aveirah that makes a person chayav misah! R' Aharon answers that they died because they were supposed to be the transmitters of the Torah to the next generation, and their failure to accord honor to one another disqualified them from this responsibility, so they could not be in this world anymore.

Consider Everyone Great, Become Great

My dear rebbi, R' Nochum Partzovitz zt"l, was a very big anav; he listened to everyone's vertlach whenever they came to speak to him, and he was mechabed

every person's vort. A boy once came to him during Elul zman and told him a kasha, and five years later, R' Nachum told him, "You asked me a big kasha five years ago." R' Nochum was mechabed everyone.

R' Nosson Tzvi, too, was mechabed everyone; he lived with the Ramban's principle that every person is greater than you in some way. R' Elya Baruch also became a gadol baTorah because he was mechabed everyone. He asked shailos to everyone, he learned with everyone, he listened to everyone. This is the way to grow in Torah and mitzvos, and this is what limud Torah really involves.

Our avodah, leading up to Shavuos, is to look for every person's maalah, and not follow the natural tendency to look at people's failings.

R' Yisrael Glustein told me that when R" Elya Lopian came to Eretz Yisrael, he was already an older man in his sixties, and he wanted to learn Kodshim from the Brisker Rav. Rav Elya was already a gadol baTorah – he had seen Eliyahu Hanavi – and the Brisker Rav did not allow him to learn under him, as he felt that he wouldn't be able to be mechabed R' Elya properly.

When R' Shach learned in Kletzk, a certain iluy learned there for three months and asked him kashas. Forty years later, R' Shach met up with this iluy, and he told him all the kashas he had asked him back in Kletzk.

This ability to honor others is a very important part of Torah. We have to be mechabed everyone around us, including our friends and teachers, even our talmidim, if we have. We need to contemplate where each person came from, understand who they are, and see their maalos. We're surrounded by people with great maalos – all the avreichim and the bachurim. If we look for those maalos, there will be a new world, a world filled with baalei maalah.

This is the avodah of Sefiras Ha'omer – being mechabed everyone, looking up to everyone, praising everyone, listening well to everyone's verter. R' Nochum knew what everyone said, as did R' Elya Baruch; they achieved greatness through this maalah of listening to everyone, asking everyone questions, and being mechabed everyone.

Hashem should help us be mekabel Torah during this time of Sefiras Ha'omer, and we should become gedolei Torah and have hatzlachah in all of our endeavors. Those of us who are working should be matzliach in their work and be able to work only an hour or two a day and learn the rest of the day, becoming gedolei Torah, and we should be zocheh to all the yeshuos.